

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Cu dumnezeiască dragoste, cu duiosie dulce Îmi aştern peste pământ glasul cuvântului Meu. De fiecare dată Îmi întăresc cărarea, iar puterea Mea se aşează în porţi ca să poată ele ţine cerul pe pământ, căci cerul e greu pe pământ, cu multa lui lucrare din zilele acestea, zilele Fiului Omului. Amin.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, aşa botez Eu, Domnul, inima celui credincios care se lasă cu totul pentru Mine între fiii oamenilor. Voi petrece în mijlocul tău praznic de Bobotează curând, Ierusalime al Meu de azi, românul Meu popor, că Eu ți-am spus ție că numele de român va fi luat de tot cel care se va lăsa prin acest cuvânt al Meu de peste tine înfiat şi crescut şi statornic în Tatăl, în Fiul şi în Duhul Sfânt, numele Domnului Dumnezeului tău, Domn şi Stăpân din veci şi până în veci, şi Care vine curând cu veacul cel veşnic ca să-l aşeze pe pământ nou şi să împărătească în veci după voia Lui. Amin.

Se vor strânge multe suflete la praznic de Bobotează ca să ia din harul cuvântului Meu, care mângâie şi întăreşte inima omului, şi să ducă cu ei apă binecuvântată şi sfinţită, care sfinţeşte toate prin harul Duhului Sfânt, poporul Meu. Astăzi însă Mă aştern cuvânt pe masa ta cu Mine ca să ne amintim de smerenia Mea şi a mamei Mele Fecioara, că ea M-a luat în braţe şi M-a dus, după datina legii lui Israel, M-a dus la templul Domnului ca să fiu tăiat împrejur în trup şi ca să Mă dovedească ea Fiu al poporului Israel în mijlocul căruia am venit de la Tatăl şi de la Duhul Sfânt născut din Fecioară, precum era scris în prooroci, precum trebuia să vin.

M-au aşteptat apoi la templu după patruzeci de zile Simeon cel bătrân de ani şi Ana proorociţa. Simeon M-a luat din braţele mamei Mele Fecioara şi M-a numit mântuirea Domnului, gătită peste popoare, şi luminează peste neamuri, spre vestirea poporului Israel în mijlocul căruia Eu am răsărit, căci poporul Israel era poporul Domnului pe pământ din pricina părinţilor lui, Avraam, Isaac şi Iacov. M-a luat bătrânul Simeon în braţe la patruzeci de zile de la naşterea Mea şi a văzut cu ochii lui pe Mântuitorul lumii şi a mărturisit împlinirea Scripturii venirii Mele prin mama Fecioară, iar Ana proorociţa a vestit prin duhul proorociei că Eu voi fi spre ridicarea şi spre coborârea multora din Israel. Şi aşa a fost şi atunci, şi aşa este şi acum, căci înţelepciunea celor ce înţeleg este căzută ca şi omul, şi aşa lucrează omul cu ea, şi nu poate să-şi întărească cu ea umiliţa şi credinţa şi să se vindece de duhul îngâmfării în care a căzut omul după ce nu L-a mai iubit pe Dumnezeu cu tot sufletul şi duhul şi inima şi trupul lui.

O, poporul Meu, e zi de praznic a Domnului şi Învăţătorului tău Iisus Hristos, şi e zi de serbare de sfinţi, şi am la masă cu tine pe arhiereul Vasile cel Mare, care a dat celor credincioşi Mie domnia cea nefurată, pe cele cereşti, pecetluindu-le peste oameni prin înţelepciunea lui cea de sus, cea plină de dorul cel de sus. El a înţeles cu mare înţelepciune porunca vieţii veşnice, căci sfinţii Mei ştiu cum să-L iubească pe Dumnezeu şi cum să-i iubească pe fiii lui Dumnezeu şi pe oameni.

Când Eu i-am spus lui Israel să-L iubească pe Dumnezeul lui din toată inima lui, din tot sufletul şi cugetul lui, el n-a înţeles această înţelepciune a iubirii cea din Dumnezeu. Când omul Îl iubeşte aşa şi nu altfel pe Dumnezeu, numai atunci ştie el cum să-l iubească pe aproapele lui, şi apoi pe el însuşi pentru Dumnezeu. Cel ce nu iubeşte pentru Dumnezeu cu iubirea lui, acela nu înţelege ce am spus Eu când am spus: *«Să iubeşti, Israele, pe Dumnezeu din tot sufletul tău, din toată virtutea ta, din tot cugetul tău şi din toată inima ta, iar pe aproapele tău să-l iubeşti ca pe tine însuşi»*. O, nu ştie omul ce înseamnă acest tot pe care Eu i l-am cerut lui pentru iubirea lui de Mine, şi de aceea am venit Eu acum două mii de ani şi am spus: *«Cel ce vine după Mine, să se*

lepede de sine și, luându-și crucea, așa să-Mi urmeze, așa să fie urmașul Meu», și am mai spus că Eu cu aceștia voi fi până la sfârșitul timpului. Amin.

O, poporul Meu, cel ce se leapădă de sine, acela este cel ce Mă iubește pe Mine cu înțelepciune spre folosul mântuirii multora așa cum a făcut bătrânul Simeon și proorocița Ana, care au trăit pentru Dumnezeu cu toată ființa lor, așteptându-L ca să-L mărturisească apoi, și L-au mărturisit, și au luat rodul și cununa mântuirii. Sufletul celui ce Mă iubește cu toată ființa lui, cu totul lui, acela este legat numai de Dumnezeu cu sufletul din el, iar duhul din el mărturisește pe Domnul și se leagă duhovnicește cu aproapele său pentru Dumnezeu.

Iată, poporul Meu, ce înțelepciune las Eu azi peste tine. Legăturile sufletești dintre oameni îi leagă pe oameni de oameni, iar legăturile duhovnicești dintre oameni Îl leagă pe Dumnezeu de oameni, și pe oameni de Dumnezeu, și aceasta este înțelepciunea poruncii lui Dumnezeu pentru iubirea dintre om și Dumnezeu, și aceasta trebuie să fie pe pământ. Și va fi. Amin.

O, poporul Meu, te îmbrățișează sfinții, fiule. Mare le este dorul când Eu vin cu ei la tine. Le este dor sfinților să Mă mărturisească, și să te mărturisească pe tine și masa cuvântului Meu din mijlocul tău, la care ei vin și mărturisesc împlinind ei Scriptura venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, că unii după alții vin când Eu vin cu sărbătoare de sfinți la masa ta. Arhiepiscopul Vasile cel Mare a legat pe oameni de dragostea de Dumnezeu, înțeleptindu-le lor duhul și sufletul și cugetul după ce el s-a lepădat de sine și de lume luându-și crucea și iubindu-Mă așa cum Eu am poruncit celui ce voiește să Mă urmeze pe pământ și să fie urmașul Meu și moștenitor al împărăției Mele în el. Așa lucrează el și dintre cei cerești, căci sfinții au înțelepciunea Mea, iar ea este duh iubitor de oameni, duh care îi învață pe oameni harurile mântuirii luându-Mă pe Mine Mântuitor al lor.

E zi de sărbătoare de sfinți, și te mărturisesc sfinții, poporul Meu, iar Eu rostesc binecuvântare pentru lucrarea lor cea din cer. Amin, amin, amin.

– Eu, Doamne mare, Te mărturisesc Arhiepiscopul Tatălui Savaot, Arhiepiscopul din veac și până peste toți vecii după rânduiala lui Melchisedec, după planul cel tainic al Tatălui. Sunt cu ceata de arhiepiscop la masa cuvântului Tău în mijlocul poporului Tău. Mă mângâi în venirea Ta cu sfinții, și binecuvintez prin mâna Ta și prin mâna mea pe cei unși ai Tăi din vremea aceasta, și pe care vremea aceasta nu-i cunoaște ai Tăi precum nici pe Tine nu Te-a cunoscut vremea aceea când ai stat pe pământ cu oamenii lucrând lucrarea cea tainică a Tatălui, Care Te-a născut din El din vecii, și apoi din mamă Fecioară la plinirea vremii când Tu ai venit și Te-ai născut copil ca să-l chemi pe tot omul să iubească taina de copil și s-o îmbrățișeze, ca să poată omul să fie copilul Tatălui precum Tu ai fost și ești.

Îți binecuvintez poporul cu binecuvântările Tale și îi spun că sunt astăzi în cuvânt peste el cu arhiepiscopul care a stat pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, căci el este mărturisitor din cer pentru lucrarea cuvântului Tău, pe care acum o vede și o cunoaște în toată slava ei.

Dar acum dăm odihnă porților Tale, iar poporului îi lăsăm duhul sărbătorii Tale și sărbătorii mele, iar apoi, iarăși lăsăm în cartea Ta cuvântul Tău și al sfinților Tăi și al mărturisitorului Tău care are acum trecerea prin Tine să grăiască peste biserica de pe pământ, și pe care dă s-o ajungă lovitura pietrei pe care ea a aruncat-o în lucrarea cuvântului Tău și a fiilor ei care stau de-a dreapta Ta.

Binecuvântată să fie ziua de praznic a Domnului Dumnezeului tău și a sfinților Lui, popor al venirii Domnului. Și iarăși vei fi îmbrățișat în cuvânt pentru cartea cea de azi. Amin, amin, amin.

– Eu, Domnul, iubesc duhul mărturisirii și Mă măresc în sfinții Mei, și iau, și dau, ca să aibă ei harurile mărturisirii, că pe pământ nimeni nu poate să creadă fără de mărturisirea sfinților Mei. Și iarăși ne vom așeza, copiii veghetori, ca să așternem în cartea cea de azi tot cuvântul ei. Amin, amin, amin.

Am stat cu voi și cu sfinții Mei în duh de praznic ceresc, și vă voiesc cu mult lucru duhovnicesc între voi și Mine, și pe toți vă voiesc așa, copiii ai venirii Mele. Gurițele voastre să se sfințească mult, mărturisind slava Mea cu voi, iubirea Mea de peste voi, viața voastră care să crească în Mine, după cum învățați mereu, mereu și tot mai mult să stați cu ea în Mine, și unii pe alții să vă sprijiniți, unii altora să vă dați creștere, și cu duh dulce și ceresc să vă hrăniți, căci firea omului nu e bună între om și om, dar Duhul Cel ceresc Îl crește pe Domnul între frații cei de un sânge cu El, și le sfințește tot înlăuntrul lor: și gura lor, și cuvintele lor, și tot ce-i înconjoară pe ei de jur împrejur. Amin.

Am spus vouă că Mă mărturisesc sfinții, fiilor, numindu-Mă copilul Tatălui, ca să fiți și voi ca Mine. Arhiereul Vasile cel Mare, cu duhul milei lui, are în ceata de arhieriei veniți cu el în venirea Mea pe cel ce mărturisește că a stat mai bine de șapte ani pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, iar după încă aproape șapte ani, iarăși, de când i-am luat scaunul pentru că n-a îmbrățișat lucrarea cuvântului Meu și pe voi, el vă mărturisește dintre cei cerești arhieriei că sunteți poporul Domnului, purtând de la Mine peste voi taina descoperirii fiilor lui Dumnezeu, așteptați de toată făptura de când Eu am întocmit cerul și pământul și pe om, iar omul apoi a zguduit de la locul ei toată facerea Mea, căci s-a semețit în el, și nu s-a umilit sub mâna și sub iubirea Creatorului său.

Dau glas arhierelui cel venit în venirea Mea cu sfinții în ziua pomenirii sfântului Meu, arhierel Vasile cel Mare, care are acum mărturisitor lângă el pe cel ce a stat mare pe scaunul bisericii din cetatea Târgoviștei, și iată, îl așează cu binecuvântare arhierescă mărturisitor acum, căci biserica din care el a venit la cer se clatină cu putere mare de pe temelii, căci vai cetății pe care oamenii o zidesc pe nisip și nu pune și nu păstrează ca temelie a ei sfințenia, barca de salvare pe care Eu am așezat-o ca să fie pe pământ când am venit acum două mii de ani ca să așez între oameni credința cea de sus, din cer, și împărăția ei. Amin, amin, amin.

– Credința cea din cer, Dumnezeule, Doamne al poporului Tău de azi, fiul cel mic al neamului român, o, nu este în biserica din lume credința cea din cer. Credința cea din cer, când ea este în biserica cea de un nume cu Tine, eu o asemăn cu apa cea sfântă în care peștii din ea nu mor niciodată, Doamne Care m-ai miluit de m-ai luat de pe pământ ca să mă pomenesti în cer prin gurițele fiilor Tăi de la Pucioasa, cetatea pe care Tu Ți-ai așezat munte înalt de pe care rostești legile facerii din nou a lumii, după dreptatea Ta.

Cu duh de umilință cerească mă fac mare în cuvânt peste biserica neamului român, care ar fi trebuit să asculte numai și numai de Tine dacă Tu ai ieșit cu apa cea vie a râului vieții ca să adăpi cu ea pământul, iar el să se facă nou prin apa spălării, prin focul Duhului Sfânt, glasul gurii Tale care se face râu din cer, căci cincizeci de ani ai cuvântat din cer pe vatra poporului român. Dau cei străini de acest pământ român să-l ia ei, pentru slava Ta de peste el, pentru cuvântul venirii Tale cu bucuria cerului pe pământ. Dar altfel va fi decât caută omul fărădelegii să lucreze în ascuns peste planul Tău care este purtat în mâna Ta, și prin care numai Tu vei birui.

Iată, Doamne, cei ce lovesc în această piatră se sfărâmă în ea, iar pe cei peste care ea cade, aceia se fac puzderii, după cum au scris proorocii Tăi prin Scripturi. Eu le amintesc acum, după ce am pășit în al șaptelea an de la plecarea mea de pe pământ pentru necredința mea care atât de greu m-a pedepsit apoi pe pământ, și le spun la toți cei ce se numesc pe ei înșiși și unii pe alții arhieriei și preoți ai bisericii Tale, dar sunt săraci de Tine așa cum am fost eu, săraci de credință și de sfințenie fără de care nimeni nu vede și nu este cu Domnul, le spun că duhul mărturisirii Tale prin fiii poporului Tău cuvânt peste ei, le dă acum de veste că cele vechi trec cu trosnet, și rămâne ceea ce Tu ai așezat pe pământ biserică sfântă, Biserica Noul Ierusalim, și ea va fi mare precum Tu ești, iar ceea ce așezi Tu este al Tău, precum ceea ce oamenii dau să așeze în numele Tău, acelea trec cu trosnet, precum este scris în Scripturi. Amin.

Voi, cei ce încă vă credeți mari cu Dumnezeu între oameni; voi, arhierii între români, veni-va vremea, și a și venit, să vedeți zilele Domnului, căci le-ați făcut să vină peste voi, prin lăcomia voastră de slavă deșartă pe care și eu am căutat-o pe pământ, căci scrie în Scripturi: «gelozia e și decât iadul mai groaznică, precum iubirea e mai tare ca moartea». Așa l-am gelozit eu pe arhierul Irineu, prin care Domnul a așezat la înălțime biserica Sa de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, iar voi acum îl țineți pe acesta ascuns, pedepsit, înjosit. Dar vine vremea cea pentru voi, așa cum a venit și pentru frații lui Iosif cel alungat din casa tatălui său de către frații lui, iar el răbdând prin iubire, Domnul l-a ridicat, și a fost el salvator pentru neamul lui Israel până ce Domnul prin mâna Lui așezată pe creștetul proorocului Moise a scos casa lui Israel din robia străinilor.

Iată ce rușine cade peste voi! Batjocură și dezbinare, necredință și lipsa temerii de Dumnezeu, îngâmfare și rușine, aceste feluri de lucrări se văd între voi, arhierii și preoți cu nume de români. Nu voiți să credeți că numele de român va rămâne numai pentru sfinți și pentru cei ce se vor sfinți pentru Domnul, nu pentru oameni, dar veți crede văzând cumpăna aceasta în mâna lui Dumnezeu. Mărturisesc mărturie adevărată dintre arhierii cei sfinți pe pământ și în cer, căci cei ce au fost arhierii Domnului pe pământ, au fost cei sfinți, nu cei păcătoși.

Eu mărturisesc vouă dintre cei din cer, căci am fost miluit cu mare milă, pentru stăruința rugăciunilor și a jertfelor inimilor poporului Domnului, de la Pucioasa, și vă spun că nu este pace fără Domnul. Ca și proorocia cea din Scripturi vă spun și eu citând din ea: «Nu este pace fără Domnul» și nu va fi, căci voi ați stricat de tot toate legile Domnului, precum și eu le-am stricat, și am fost tăiat și aruncat în focul suferinței, și din foc strigam așa, și cu pocăință strigam: «Mâhnit e duhul în mine, și inima mea stă încremenită înlăuntrul meu, că făcutu-m-ai să locuiesc în întuneric, ca și morții cei din veac, dar tind către Tine mâinile mele și sufletul meu; degrab auzi-mă și fă să aud mila Ta, că spre Tine nădăjduiește sufletul meu, Doamne».

O, oameni ai bisericii de pe vatra poporului român! Toți cei care n-au iubit și n-au împlinit cuvântul cel de azi al Domnului, Care Și-a așezat munte înalt de pe care cuvintează, aceștia au căzut toți, în fel și chip, în sabia mâniei Domnului. Eu, din ceata arhierilor cei sfinți pe pământ și în cer, și care m-au luat, în zi de praznic sfânt, mărturisitor peste voi acum când voi lucrați război grăbind ziua mâniei Domnului peste casa voastră, eu vă amintesc cuvântul Scripturii care spune: «Nu este pace fără Domnul».

Faceți pace între voi și Dumnezeu, că aveți rugător cu Duhul Sfânt în el și cu trecere la Domnul pe arhierul cel ales de El, și care și pentru mine a mijlocit ca să fiu curățit și iertat prin biserica Lui cea de nou Ierusalim. Faceți pace între voi și Domnul dacă voiți să nu vedeți căzând peste voi foc și pucioasă, ziua mâniei Domnului.

Eu am mărturisit din cer peste voi și v-am grăit vouă acum că nu este pace fără Domnul. Amin, amin, amin.

– Iar eu, sărbătoritul cel de azi între ceata cea din cer a arhierilor Tăi, Te slăvesc pe pământ cu lucrare din cer, după cum am și făcut, căci noi, sfinții Tăi, suntem miloși ca Tine, Doamne, și așteptăm învierea celor ce vor rosti apoi morților din morminte să se scoale și să stea pe picioarele lor, căci glasul Tău se aude în mormintele lor. Amin, amin, amin.

– Eu, Domnul celor sfinți, Mă fac cunoscut pe pământ prin duhul mărturisirii, duhul care lucrează mărturisind din cer și de pe pământ. Iar tu să stai de-a pururi în întâmpinarea Mea când vin, că iată, tu ești unealta Mea, cheia cu care Eu închid și deschid, poporul Meu. Închid gura celor ce hulesc, și o deschid pe cea care mărturisește, și iată, Eu sunt Cel ce închid și deschid, și nu este Dumnezeu afară de Mine, și adevărat este cuvântul Scripturii care grăiește și spune: «Nu este pace fără Domnul». Amin, amin, amin.

01/14-01-2006